

קפריסין בהתבוננות (קולנוע צפון, תל אביב. אנגליה) לאנגלים כבר אין אימפריה. אין להם לא קפריסין, לא פלסטין, לא מדגאסקאר. אין להם צי הכי גדול בעולם, ואין להם צרציל. אבל יש להם זכרונות מסולפים מכל זה.

קפריסין בהתבוננות הוא סרט זכרונות של אימפריאליסטים ללא אימפריה. הוא מתאר את הלוחמים הבאריים בקפריסין רצחו אנשים ואנגלים חפים מפשע.

העלילה מתרחשת בנוף הנהדר של קפריסין. בין ההרים, מעל לים, מטילת לה נערה אמריקאית (סוזן שטרסבורג), סטודנטית ל-ארכיאולוגיה, המחפשת עתיקות.

שני נערים מתקרבים אליה עם סכין. הם לא הורגים אותה כי זה רק התחלת הסרט. אבל הם רוצים. הם שואלים אותה אם היא אנגליה. היא אומרת שלא.

או בא הקצין הבריטי הטוב (דירק בור גארד) ואומר לה שתזוהר מהאנשים של האוי, כי הם יהרגו אותה. היא לא מפחדת. היא נייטראלית. אבל כשהיא חוזרת לחילה

היחידת שבה היא מתגוררת, היא רואה איך גייס בריטי עולה על מוקש ואיך שני חיילים שבתוכו נהרגים. היא בוכה, והקצין הבריטי בא להזהיר אותה ולדאוג לה שוב.

תשואות לאנגלים. אחר-כך הכל מסתיים. מסתבר שהחילה בה היא מתגוררת היא מקום המחבוא של אנשי המחתר. והרופא שאיכסן אותה הוא אחד מהלוחמים.

היא מגלה את זה. אנשי המחותר מגלים שהיא גילתה. ושאלת השאלה אם לבטוח בה או לא.

הבמאי מוכיח לקהל, בכמה הזדמנויות, כמה הוא נאמנה וכמה שאפשר לבטוח בה. כי היא נייטראלית, כי המלחמה לא מעניינת אותה. מעניינים אותה רק בני-אדם כאשר הם בני-אדם. לא איכפת לה לאיזה צד הם שייכים.

אחר-כך הוא מראה לקהל כמה שלוחמי המחותר אינם אנשיים ואינם מוכנים להבין את זה ולהאמין בה. הם מנסים להרוג אותה. הקצין הבריטי הטוב מציל אותה עוד פעם, והפעם הוא כבר לא יכולה יותר. היא מת-אהבת בו והוא מתאהב בה.

הסוף הוא טוב. הטובים ניצלים, ולוחמי המחותר הרעים מתים. איך זה שהאנגלים יצאו בכל זאת מהאי, בסוף, על זה יסופר כבר בסרט אחר, סרט שהקפריסאים יעשו. הבימוי של הסרט הוא מהיר ומרתק. הדיאלוגים טובים, טבעיים, מלאי הומור וחי. המישחק של סוזן שטרסבורג ודירק בור גארד נהדר ומשכנע. הקהל שבאולם מצוין.

הוא מוחא כפיים בהתלהבות כל פעם שהאנגלים הטובים מנצחים את הקפריסאים הרעים. הוא כבר שכח שגם לו היו פעם אנגלים וכמה שהם היו טובים.

הסרטה

הבתולה במ'טה הגדולה

מי שביקר באיטליה יודע שפליני ואנטוניו יוני לא המציאו את הגבר האיטלקי הקלוש, חסר כוח ההחלטה, הרצון והגברא. אלוהים המציא אותו.

עד עכשיו התעלמו האיטלקים מהבעיות הגבריות שלהם. עכשיו התחילו להבחין בהן ולצלם אותן. התוצאה היא כמה סרטי-קופה סוערים, מלאי חוסר-מין ועלילה, המוכיחים, בגבר האחרון לפני סגירת המסך, שבצעם הגבר האיטלקי הוא לא כל כך נורא. הוא רק קצת חדל-אישים וחסר-אופי.

הסרט האחרון על הנושא נקרא בתולה בשביל המלך. הוא מוסרט כעת ברומא בידי פסקל פסטה, ומספר על מלך ומלכה שהיו מאוון מאושרים אבל לא היו להם ילדים. המדינה כועסת עליהם ומצאה עליהם להת-כשי, כי המדינה רוצה ילדים. הם מתגרשים, והמלך מקבל המדינה אשה אחרת. פורריה יותר. אבל האבא של האשה שומע פתאום שהמלך בכלל אימפוטנט ואוהב גבר אחד עם שמה אחד: אלפונסו פליצה מאבלוס די פסקה דל מוסטו.

כמוכן שבתנאים כאלה האבא מוכן להשיא את בתו למלך רק אם הוא יעבור מבחן ממלכתי. הוא הוא יוכל להוכיח את הגבריות שלו על גופו של בתולה צעירה - בפני שופטים, יועצים, אנשי מדע ומדינה.

הבתולה היא השחקנית חירנה ליווי. פעם, לפני שהוליווד גילתה אותה, היתה כל כך

חיים טובים וקירק דוגלס

נועם - לא צמא

לא צמא

בתוך הרצליה יש אולפני הסרטה הרצליה. בתוך אולפני הסרטה הרצליה יש בית גדול. בתוך הבית הגדול יש צריף הסרטה. בתוך צריף הסרטה יש אוהל. בתוך האוהל עומד קולונל בתפקיד ובמדים, ורוקד ריקודי-בטן. זהו הקולונל מרקוס בתפקידו של קירק דוגלס בתפקידה של רקדנית הבטן של ה-שייך חיים טופול. אבל זה לא שייך להס-רטה. זה שייך להחי של השחקנים.

הקולונל גומר לרקוד ולאוהל נכנסת ה-מחליפה שלו. רקדנית-בטן רחבה וגדולה. נכנס לשם גם השייך טופול והבמאי שלו. השייך מתיישב, הבמאי מניף את ידיו וה-רקדנית מתחילה לרקוד.

שלושה אנשים מזויזים את ידיהם על כלי-הנגינה שלהם, ורשמקול עם רמקול משמיע את מה שהם מנגנים. הרקדנית מרקידה את הקורקבן שלה מול העיניים של טופול, עד שזה נמאס לו והוא דוחף את הקורקבן מ-חוץ לאוהל. המוסיקה נפסקת. הרקדנית חו-רת. המוסיקה מתחילה. הרקדנית רוקדת וטופול מגרש אותה שוב. אחר-כך היא שוב חוזרת לאוהל. לא לומדת מהנסיון. שש פע-מים היא עושה את זה. בסוף זה נמאס ל-כולם. הבמאי אומר לטופול שהוא היה מצויין ומתחילים את הסצינה הבאה.

שנייהם - מבטים נאים

קירק דוגלס וסטאטיס ילאליס, זה ששיחק באמריקה, אמריקה, מתיישבים ליד טופול. גומת-החן של קירק ממר-לאת במייקאפ. גם הפה שלו העיניים שלו. אצל טופול כל זה ממולא בזקן. סטאטיס ילאליס יושב נפחד בין שני הכוכבים הללו ומביט בהם בעיניים קמות. אומרים לו שלא יביט עליהם בעיניים כאלה, אבל הוא לא יכול, כאלה עיניים יש לו.

טופול מסתכל בו בבוז ואומר לו, באני-גלית שהוליווד סיגלה לבדואים ולערבים שלה, אתה כלום לעומת האבא שלך. האבא שלך היה גבר אמיתי. הוא היה אויב גדול. פעמיים הוא ירה בו. אחר-כך הגענו ל-הסכם.

העיניים הקמות של ילאליס לא יודעות מה לעשות עם עצמן. או טופול פונה לדוג-לאס ושואל אותו לשם מה הוא בא לארץ. דוגלס אומר שכדי להילחם. טופול שואל אותו אם יש לו נשק, ודוגלס עונה ש-יהיה לו. הוא יקבל.

או טופול קם. מיישר את הגלימה הנהדרת שלו. מסתכל במבט ערבי גאה על שני ה-ישראלים העלובים הללו ואומר להם: "כש-יהיה לכם נשק תבואו אלי". הוא מתרחק

צנועה שלא העזה לשחק אפילו תפקידים של בתולות. עכשיו, לאחר שהתגלה שהיא מצליחה מאוד במיטה, אין הבמאים מוציאים אותם משם.

סצירה והתמסרות. בסרט זה היא מאבדת את בתוליה במיטה גדולה מהמאה השש-עשרה, כשהיא עטופה בכותונת-לילה אחרירית מהמאה העשרים. היא יושבת ב-זהירות בקצה המיטה, עם ראי גדול ביד אחד ומסרק ביד השניה. משהי מסדרת לה את הריסים שלא יפלו, ומישהי אחרת נו-צעת לה סיכות אחרונות בשיער הבלונדי הארוך שלה.

ויטוריו גסמן יושב בקצה השני של ה-מיטה, ומביט בה במבט עיף ומשועמם. כל הסטאטיסטים, המחופשים ליועצים ו-שרים, עוקבים אחר הנעשה בהתעניינות מלאת-הערצה. אחר-כך מתחילים לצלם. וי-טוריו גסמן ממשיך להביט בתולה שלו במבט עצוב ומשועמם. היא מחזירה לו משהו דומה. הסטאטיסטים ממשכיים לעקוב בהתפעלות. מישהו מושך את המזרון. וי-טוריו גסמן נופל. כולם צוחקים. התמונה הסתיימה.

זו היתה ההתקפה הראשונה. מותה לו, למלך, לנסות עוד שלוש פעמים. בפעם השניה היא תעף לו שתי סטירות-לחי, וב-

מחוגשים ב"המל צל טוק"

חיוך אחד, אבל קירק כבר לא צמא. הוא כועס.

מי אוהב נשים ערביות?

רוא אומר לטופול שהיהודים הביאו לערבים שפע ותרבות ואוכל, והערבים רק צריכים להודות להם על זה. טופול לא מתרגש ממנו. הוא אומר לו שזה לא נכון. שהיהודים באו כדי להרוג את הערבים ול-שדוד מהם את הנשים שלהם.

קירק לא מסכים. הפנים של טופול יותר מדי קרובים למצלמה. הוא צריך להפנות אותם יותר אליו. טופול מפנה וקירק לא זוכר מה הוא צריך להגיד לו.

לוחשים לו שזה משהו עם נשים. הוא נזכר. הוא מסתכל למצלמה ואומר לטופול שהיהודים בכלל לא אוהבים את הנשים של הערבים. טופול מסתובב עוד יותר למצלמה ואומר לקירק שזה לא חוכמה, כי היהודים לא אוהבים גם את הנשים של עצמם. כולם צוחקים.

קירק לא יודע מה לעשות. הבמאי אומר לו שילך ויקח את המעיל שלו. הוא הולך וטופול פונה לילאליס ואומר לו שאם הוא יוכיח שהוא גיבור כמו האבא שלו, אז הוא יקבל עזרה מהשבט שלו.

ילאליס נבהל נורא. הוא מקבל עזרה. הוא מרים את הידיים שלו בתנועות הוליוודיות נואשות ושואל את טופול איך הוא יכול לבטוח בו. טופול מרחם עליו ומוסר לו את כל תכניות ההתקפה של המופתי.

בינתיים קירק כבר גמר לקחת את המעיל שלו. טופול ניגש אליו ואומר לו כמה שואל-א-ליס צעיר אבל אמיץ. קירק לא מאמין לו אבל הוא מנענע את ראשו להסכמה, ומציע ש-שעה שהוא ינענע את ראשו להסכמה הוא יתקרב אליהם עוד יותר, וינענע עוד יותר בראש. הבמאי מסכים. אז קירק מנענע עוד יותר בראש ועוד יותר בראש עד שמכריזים על הפסקה.

מהם בצעדים של בוז.

קירק תיכף מרגיש שגנבו לו את ההצגה. אז הוא פונה לבמאי ואומר לו שאולי לא כל כך טוב שטופול יקום, יישר את הגלימה הערבית הנהדרת שלו, ויביט בהם במבט ערבי גאה. סוף-סוף גם הוא ישראלי גאה, או אולי מוטב שהוא גם יקום וגם יישר את המדים היפים שלו.

הבמאי אומר טוב. אז טופול קם ומיישר את הגלימה שלו, וקירק קם ומיישר את ה-מדים שלו, ושניהם מסתכלים אחד על ה-שני במבטים גאים.

אחר-כך קירק אומר לטופול: "אתה הרי לא קראת לנו כדי להגיד לנו את זה." טופול אומר שזה לא טוב, כי כמה זמן הוא יכול להסתכל על קירק במבט גאה? הבמאי אומר לו שיעסיק את עצמו בינתיים במזיגת קפה.

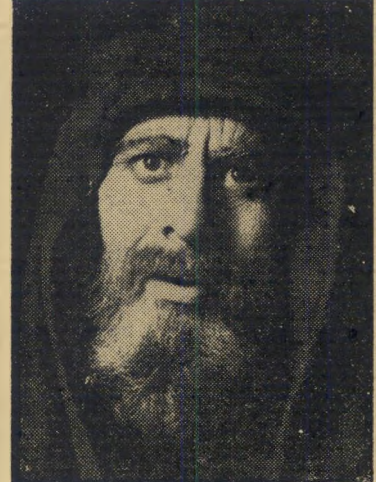
אז קירק שואל את טופול בשביל מה הוא קרא להם וטופול מוזג לו בשקט קפה ומחייך לו לתוך הזקן. קירק לא מרוצה. הוא מציע שכשטופול ימוזג את הקפה הוא יקח אותו בתנועה נמרצת ויגמע אותו בעזר. הבמאי מסכים. אז הוא גומע אותו בעזר, אבל בינתיים טופול מציע שהוא ימוזג לו עוד כוס אחת עם חיוך לתוך הזקן. הבמאי מסכים. טופול מוזג בחיוך. קירק גומע בעזר. טופול מציע למוזג עוד

פעם השלישית היא תתמסר לו. כל נסיון יצולם חמש-שש פעמים. הסרטה הסצינה כולה תאריך שמונה ימים, והקרנתה תימשך חמש דקות.

רקדנית הבטן

רקדנית הבטן הקורקבן זע -

טופול הערבי - מול העיניים

פליין של העונה

לפיר יו יו, המחזר) אטקס קוראים ה-צירלי צ'פלין של ימינו. אין דבר. צירלי צ'פלין כבר זקן, זה לא מפריע לו. מלבד זאת, אם לא יקראו לפיר אטקס צירלי צ'פלין, איך יידעו שהוא פיר אטקס, גאון הקומיקאים של המאה העשרים, שנת 1965?

האם הוא חושב את עצמו לצירלי צ'פלין? לא. הוא מודה שזה קצת מוגזם: "לעת עתה עשיתי רק שני סרטים. כשאני אעשה מיספר כה רב של סרטים כמוהו, אפשר יהיה להשוות בינינו."

פיר אטקס הוא לא רק הבמאי וההוגה של סרטיו, אלא גם השחקן הראשי בהם. למה? אני פשוט לא מכיר אף שחקן אמיתי אחר. חוץ מג'רי לואיס, אולי. אבל לואיס אינו רק שחקן. הוא גם סופר גדול וגם אישיות קומית גדולה.

בכלל, מישחק, לפי דעתו, זה לא מקצוע:

ליצן, למשל, יודע להצחק. אקרוטב ב-קירקס יודע לקפוץ על חבל. ג'רי יודע לעשות שולחנות. מה יודע שחקן לעשות? אפילו להגיש תה אין הוא יודע.

כשמבקשים משרברב לחקן ברו הוא עושה זאת בקלות. כל החיים שלו הוא למד איך לעשות את זה. כשמבקשים משחקן ל-רכב על סוס, הוא לא יודע איך עושים את זה. הוא לא למד את זה. הוא פשוט אינו בעל מקצוע.

הסרט האחרון של פיר אטקס, יו יו, קצר הצלחה גדולה בפסטיבאל הסרטים של קאן. בחלקו הגדול זהו סרט אילם, אלא שאין זה מפריע לא לסרט ולא לקהל הצו-פיים שלו.

ההסיואציה הקומית בקולנוע, הוא מס-ביר, אינה טמונה בדיאלוג, אלא בתמונה. כשבמאי קולנוע רוצה לבטא דיאלוג, הוא עושה את זה תמיד על חשבון התמונה. וזה נוגד את מהות הקולנוע, משום שה-קולנוע זוהי אמנות חזותית.

מסיבה זו הוא גם חושב שאין טעם ל-הפוך ספרים לסרטים: "יצירה קומית, קול-נועית, נוצרת מתוך עצמה. הבדיחות אינן מולבשות עליה. אי-אפשר להפוך את החכמה שבעמוד 52 של הספר לבדיחה קולנועית. קולנוע זה קולנוע, וספרות זו ספרות."